

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **K. J.,** zast. Mgr. Daliborem Šamanem, advokátem se sídlem Fibichova 218, Mělník, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,** se sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 8. 2013, čj. 107/500/13 3335/ENV/13, a ze dne 18. 6. 2014, čj. 1422/500/14 39725/ENV/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2015, čj. 47 A 33/2013-64,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutími Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky, Správy chráněné krajinné oblasti Kokořínsko, ze dne 19. 11. 2012 a 7. 4. 2014, nebyla žalobci ve vztahu k jeho obytnému přívěsu na jeho pozemku povolena výjimka ze zákazu podle § 26 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 43 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Odvolání žalobce byla zamítnuta rozhodnutími žalovaného ze dne 29. 8. 2013, čj. 107/500/133335/ENV/13, a ze dne 18. 6. 2014, čj. 1422/500/1439725/ENV/14. Žaloby proti oběma rozhodnutím žalovaného Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) spojil ke společnému projednání a rozsudkem ze dne 8. 10. 2015, čj. 47 A 33/2013-64, zamítl.

[2] Podle krajského soudu trvalé umístění obytného přívěsu na pozemku situovaném na území chráněné krajinné oblasti je činností, na kterou se vztahuje zákaz ve smyslu § 26 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny; k této činnosti je třeba výjimky ze zákazu podle § 43 odst. 3 téhož zákona. Při posuzování, zda měla být žalobci výjimka povolena, krajský soud shledal, že řešení zvolené žalovaným se pohybuje v mantinelech právní úpravy, je řádně odůvodněno a opírá se o dostatečné podklady. Krajský soud také provedl důkaz videonahrávkou pořízenou dne 7. 6. 2014 a přisvědčil žalovanému, že obytný přívěs na pozemku žalobce je zcela cizorodým prvkem působícím rušivě. Krajský soud neprovedl důkaz dalšími fotografiemi, videonahrávkou a místním šetřením.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost co do obsahu opřenou o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatel nesouhlasil s názorem krajského soudu, podle kterého se soud při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení anebo zda své správní uvážení nezneužil.

[5] Neprovedení navržených důkazů (místní šetření, fotodokumentace, resp. videonahrávka z dubna 2015) označil stěžovatel za procesní nedostatek v postupu krajského soudu. Provedením uvedeného totiž mohlo být dosaženo objektivních skutkových zjištění, která stěžovateli mohla přinést příznivější rozhodnutí ve věci.

[6] Správní orgány podle stěžovatele zneužily správního uvážení a krajský soud námitky proti takovému postupu nereflektoval. Ke zneužití správního uvážení došlo z následujících důvodů: správní orgány správní uvážení vůbec neprovedly a věc se snažily vyřídit paušálním způsobem s prvopočáteční motivací žádosti o udělení výjimky nevyhovět; správní orgány nevzaly v potaz, že umístění obytného přívěsu nevede k nevratnému poškození nebo ztrátě chráněných hodnot, ale že jde jen o otázku imateriální, estetickou; obytný přívěs není připojen na inženýrské sítě a není stavbou. Stěžovatel nezpochybnil ochranu estetických hodnot krajiny, hodnocena ale má být i vratnost, resp. závažnost povolované činnosti.

[7] K závěru, že správní úvaha byla vedena nikoliv snahou věc objektivně posoudit, ale záměrem výjimku neudělit a správním uvážením se nezaobírat, dospěl stěžovatel z následujících důvodů: v rozhodnutích Správy chráněné krajinné oblasti (dále jen „Správa CHKO“ či „CHKO“) bylo zmíněno, že rozhodnutí vůči stěžovateli je činěno jako precedent či prevence toho, aby v obdobných případech obdobní žadatelé nemohli žádat výjimku v umístění obytného přívěsu na území CHKO; stěžovatel opakovaně upozorňoval, že estetická hodnota lokality je reálně znehodnocována zcela jinými jevy, které jsou na rozdíl od obytného přívěsu stěžovatele skutečně viditelné na první pohled při příjezdu do obce V., přičemž uvedené zůstává bez povšimnutí správních orgánů; správní orgány při ochraně přírody a krajiny v některých případech jednají velmi intenzivně, jako je tomu v případě stěžovatele, zatímco jindy postrádají vůli či prostředky k dosažení účelu

pokračování

zákona; samotná estetická vhodnost či nevhodnost není ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny absolutní hodnotou a rozhodujícím argumentem, vzezření ukládané movité věci je totiž naprosto lhostejné, je-li tato „disharmonie“ ospravedlněna účelem, pro který není potřeba výjimku či souhlas vůbec udílet (např. zemědělská činnost); žalovaný a Správa CHKO dokládali neestetičnost obytného přívěsu fotografiemi, které do značné míry zkreslovaly skutečný stav věci, neboť nezachycovaly pohled na obec jako takovou. Stěžovatel vznesl otázku, proč zákonodárce zakotvil možnost udělení výjimky, když prakticky jakýkoli přívěs na jakémkoli místě CHKO lze za všech okolností považovat za věc v jakékoli zástavbě natož v přírodě „cizorodou“ a „nevhodnou k umístění“ a jakékoli umístění obytného přívěsu musí být vždy hodnoceno negativním způsobem.

[8] Stěžovatel setrval na názoru, že jeho obytný přívěs nenarušuje krajinný ráz, neboť byl přemístěn, je ukryt mezi budovami, částečně zakryt zelení a dalšími clonícími prvky a na jeho pozemku je umístěn více než 3 roky, aniž by si kdokoli stěžoval. Správní orgány i krajský soud podle stěžovatele vyšly pouze ze striktního výkladu zákona bez individuálního posouzení umístění obytného přívěsu. Zdůvodnění zamítnutí výjimky je podle stěžovatele použitelné prakticky na jakýkoli případ. Pro stěžovatele by přitom bylo akceptovatelné i projednání věci s udělením konkrétních podmínek, jak obytný přívěs na pozemku uskladnit, nicméně ani s takovým „návodem“ správní orgán nepřišel.

[9] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti shrnul procesní vývoj věci i obsah kasační stížnosti a uvedl, že krajský soud postupoval zcela v souladu s právními předpisy, podrobil-li v rámci soudního přezkumu zkoumání pouze (ne)naplnění předpokladů pro povolení předmětné výjimky. Rozsah skutkových zjištění byl podle žalovaného dostatečný a provedení dalších důkazů nemohlo přinést nic nového. Závěr, že umístění mobilního přívěsu na předmětném pozemku významně ovlivní charakter lokality, je výsledkem zhodnocení skutkového stavu na podkladě provedených zjištění. Správní orgán prvního stupně přitom stěžovatelův záměr posoudil řádně. Zákon o ochraně přírody a krajiny hledisko dočasnosti/trvalosti provedených změn v území neobsahuje. Srovnání s jinými zásahy je irelevantní. Veškeré „zákonné“ výjimky ze zákazů podle § 26 zákona o ochraně přírody a krajiny sledují buď zcela, nebo alespoň zčásti, jiný veřejný zájem než zájem výlučně soukromý, jako je tomu ve stěžovatelově případě. Není pravdou, že by jakýkoli obytný přívěs byl a priori považován za „neumístitelný“, je nutno posuzovat vždy konkrétní okolnosti (materiál, provedení, tvar barvu); přesně to správní orgány učinily. Snaha minimalizovat zásah do území po prvním neúspěšném projednání žádosti o povolení výjimky nemůže zaručovat vyhovění opětovně podané žádosti.

[11] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí

či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[13] V souzené věci je stěžejní posouzení, v jakém rozsahu byl krajský soud oprávněn přezkoumat napadená správní rozhodnutí, kterými nebyla stěžovateli podle § 43 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny povolena výjimka ze zákazu podle § 26 odst. 1 písm. c) téhož zákona.

[14] Podle § 43 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny *výjimky ze zákazů ve zvláště chráněných územích podle § 16, 26, 29, 34, § 35 odst. 2 a § 36 odst. 2 lze povolit v případě, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody, nebo tehdy, pokud povolovaná činnost významně neovlivní zachování stavu předmětu ochrany zvláště chráněného území.*

[15] Z formulace § 43 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny je zřejmé, že správní orgán by měl nejprve posoudit, zda je dán některý z taxativně vymezených případů, kdy lze výjimku z předmětných zákazů povolit. Shledá-li že tomu tak je, přistoupí ke správnímu uvážení, zda výjimku povolí. Jinými slovy splnění některého z případů, kdy lze výjimku povolit, s sebou nese povinnost správního orgánu rozhodnout způsobem, který zákon o ochraně přírody a krajiny předvídá (výjimku udělit nebo neudělit).

[16] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že správní orgány považovaly za předmět ochrany krajinný ráz reprezentovaný kulturní a historickou charakteristiku obce V.. Uvedené lze považovat za předmět ochrany podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Správní orgány vycházely z toho, že obytný přívěs svou barvou, tvarem a rozměry tvoří v krajině zcela cizorodý prvek a v prostředí vesnické zástavby působí rušivě; správní orgány také vysvětlily, proč nebyly naplněny další podmínky pro udělení výjimky – umístění obytného přívěsu na vlastním pozemku je zájmem soukromým, nikoliv veřejným, a umístění není ani v zájmu ochrany přírody. Správní orgány tak neměly za splněnou ani jednu z podmínek, jejíž splnění by mohlo vést k povolení výjimky ze zákazu podle § 26 zákona o ochraně přírody a krajiny.

[17] Stěžovatel nebrojil proti nesplnění prvních dvou podmínek, za splněnou však považoval třetí podmínku – povolovaná činnost významně neovlivní zachování stavu předmětu ochrany zvláště chráněného území. Tato podmínka je formulována jako neurčitý právní pojem. Neurčitý právní pojem „*nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na odborném posouzení v každém jednotlivém případě. (...) Zákonodárce vytváří prostor veřejné správě, aby zhodnotila, zda konkrétní situace patří do rozsahu* [toho či onoho]*neurčitého právního pojmu či nikoli. Ovšem naplnění obsahu neurčitého právního pojmu pak s sebou přináší povinnost správního orgánu rozhodnout způsobem, který norma předvídá. Při interpretaci neurčitých právních pojmů se uvážení zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její hodnocení. Naproti tomu u správního uvážení je úvaha orientována na způsob užití právního následku (např. vyslovit zákaz určité činnosti).*“ (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 7. 2004, čj. 5 Azs 105/2004-72, ze dne 12. 8. 2011, čj. 5 As 47/2011- 77). Podle judikatury Nejvyššího správního soudu musí správní orgán nejprve obecně vymezit a vyložit neurčitý právní pojem, poté jej poměřit s konkrétním skutkovým stavem v dané

pokračování

věci a nakonec usoudit, zda tento skutkový stav je podřaditelný pod neurčitý právní pojem (srov. rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2004, čj. 1 As 10/2003-58, č. 849/2006 Sb. NSS).

[18] Vymezení rozdílu mezi přezkumem správního uvážení a přezkumem interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu se zabýval Nejvyšší správní soud v usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011-154. Zde vyslovil, že na rozdíl od správního uvážení podléhají závěry správního orgánu týkající se výkladu neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav soudnímu přezkumu v rámci námitek uplatněných v žalobě v plném rozsahu.

[19] Oproti případu, z něhož vzešlo citované usnesení rozšířeného senátu, se však v nyní projednávané věci musil krajský soud (a v rámci řízení o kasační stížnosti i Nejvyšší správní soud) zabývat nejen interpretací (a aplikací) neurčitého právního pojmu, ale i postupem žalovaného, který již byl správním uvážením.

[20] Ve známkoprávním řízení o zaměnitelnosti ochranné známky či dotčenosti na právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře (případ řešený rozšířeným senátem – 8 As 37/2011) platilo bez dalšího, že výsledkem „uvážení“ správního orgánu o skutkovém stavu a jeho vyhodnocení je zhodnocení, *„zda konkrétní situace pod neurčitý právní pojem spadá či nikoliv“*, přičemž z toho pak plyne *„závěr, který nemá alternativu“*. V nyní projednávané věci však úvaha o tom, zda při zjištěném skutkovém stavu lze výjimku povolit, čili úvaha o neurčitém právním pojmu, byla teprve předpokladem pro správní uvážení; výsledkem této úvahy byl tedy závěr, jež ještě alternativu podléhající správnímu uvážení měl. Proto se ve stěžovatelově věci – byť ve smyslu dvou „etap“ úvah žalovaného i správního orgánu prvního stupně – správní uvážení s interpretací a aplikací neurčitého právního pojmu prolínalo. Toto „prolínání“ projevilo se posléze i v odůvodnění přezkoumávaného rozsudku i v námitkách uplatněných v kasační stížnosti.

[21] K uvedenému lze konstatovat, že se krajský soud v napadeném rozsudku v rozsahu ničím neomezeného soudního přezkumu v potřebném rozsahu zabýval podklady, které správní orgány pro rozhodnutí ve věci shromáždily. V souladu s obsahem spisové dokumentace uvedl, že Správa CHKO v rámci místních šetření pořídila fotografie zachycující pohled na obecní domky, na zahradě jednoho, z nichž je umístěn obytný přívěs, a současně si vyžádala stanovisko Národního památkového ústavu. Skutková zjištění považoval krajský soud za souladná s těmito podklady. Nejvyšší správní soud považuje postup krajského soudu pro účely posouzení aplikace neurčitého právního pojmu za dostatečný. K interpretaci třetí podmínky, při jejímž splnění, lze výjimku udělit, krajský soud uvedl, že *„vzal-li žalovaný při rozhodování o žádosti o výjimku jako hodnotící kritérium právě krajinný ráz reprezentovaný kulturní a historickou charakteristiku obce V., pak zvolil řešení zcela v rámci mantinelů zákonné úpravy.“* Interpretace neurčitého právního pojmu správními orgány tak byla podle krajského soudu souladná se zákonem o ochraně přírody a krajiny. Také Nejvyšší správní soud považuje uvážení o míře vlivu, který by umístění obytného přívěsu v obci V. mělo na krajinný ráz, za souladné se zákonem o ochraně přírody a krajiny. Z uvedeného je zřejmé, že krajský soud řádně posoudil, zda správní orgány při interpretaci a aplikaci neurčitého právního pojmu nevybočily z mezí zákonnosti.

[22] Z formulace § 43 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny - výjimku lze povolit - je zřejmé, že na povolení výjimky ze zákazů uvedených v tomto ustanovení není právní nárok. Správní orgán není povinen žadateli o toto povolení, byť by byly podmínky pro povolení výjimky splněny, výjimku povolit. Je věcí správního uvážení (tedy shora uvedené „druhé etapy" úvah rozhodujících správních orgánů), zda, při splnění podmínek pro povolení výjimky, bude výjimka povolena. Krajský soud k tomu v napadeném rozsudku správně uvedl, že *„[s]lovo ‚lze' nasvědčuje tomu, že při splnění zákonem vymezených podmínek nevzniká správnímu orgánu povinnost výjimku udělit, ale toliko povinnost uvážit, zda výjimku udělí či nikoliv, a řešení přijaté na základě této úvahy řádně odůvodnit."*

[23] Také v případech, při jejichž řešení rozhoduje správní orgán na základě volné správní úvahy, musí být tato jeho úvaha náležitým způsobem odůvodněna. Tento závěr Nejvyšší správní soud formuloval již v rozsudku ze dne 30. 11. 2004, čj. 3 As 24/2004-79, č. 739/2006 Sb. NSS, v němž uvedl: *„I když správní orgán není při svém rozhodování vázán přesnými kriterii stanovenými zákonem a rozhoduje v mezích volného správního uvážení, musí být jeho postup a rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil. Proto i v těchto případech musí správní orgán respektovat jak stanovené procesní postupy (v to zahrnující rozhodnutí se všemi stanovenými náležitostmi), tak elementární právní principy správního rozhodování (princip právní jistoty, princip rovnosti osob, o jejichž právech se jedná – s obdobným rozhodováním v obdobných případech atd.). Nezákonnost rozhodnutí tak může spočívat mj. právě v překročení nebo zneužití stanovených mezí správního uvážení správním orgánem (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) nebo může být způsobena jiným porušením procesních předpisů."* Odůvodnění správního uvážení náležitým způsobem je nezbytné pro to, aby soudy byly schopny přezkoumat, zda správní uvážení nevybočilo ze zákonných mezí nebo nebylo zneužito. Správní uvážení totiž může být podrobeno soudnímu přezkumu. Ostatně i podle závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, uvedených v usnesení ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS, *„absolutní či neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje. Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v prvé řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd. Dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu."*.

[24] Při přezkumu správního uvážení byl krajský soud oprávněn přezkoumat úvahu správních orgánů v rozsahu zjištění, zda správní orgány nepřekročily zákonem stanovené meze správního uvážení, anebo zda své správní uvážení nezneužily. Krajský soud byl za tímto účelem oprávněn hodnotit, zda řešení zvolené správními orgány je v souladu se zákonem, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav a zda odpovídá spisovému materiálu a také zda správní orgány přijaté řešení dostatečně odůvodnily. Krajský soud však nemohl, nejsa k tomu oprávněn, hodnotit věcnou správnost správního uvážení. Nejvyšší správní soud se v tomto ztotožňuje s krajským soudem; kasační námitka proti tomuto závěru směřující je proto nedůvodná, a to ačkoliv, jak je dále i vpředu vysvětleno, klíčový pro posouzení stěžovatelovy věci nebyl soudní přezkum správního uvážení, ale interpretace aplikovaného neurčitého právního pojmu.

[25] K tomu krajský soud uzavřel, že řešení zvolené žalovaným se pohybuje v mantinelech právní úpravy, je dostatečně odůvodněno a opírá se o dostatečné podklady; dále konstatoval, že správní orgány nepřekročily zákonem stanovené meze správního

uvážení, ani správní uvážení nezneužily. Toto konstatování nebylo zcela přesné, neboť ve věci primárně nešlo o správní uvážení, nýbrž o výklad neurčitého právního pojmu (teprve pokud by dospěly správní orgány k závěru, že je stěžovatelem tvrzená a zákonem stanovená podmínka splněna, mohly by v rámci svého uvážení rozhodnout, zda výjimku povolí či nikoli); v jiné části odůvodnění uvedl však krajský soud správně, že žalovaný *„dostatečně zdůvodnil, proč podmínky plynoucí z § 43 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny nebyly splněny“*. Krajský soud tedy nepochybil, učinil-li závěr o zákonnosti rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně, neboť tento jeho závěr navazoval na bezchybnou úvahu, podle které správní orgány postupovaly při interpretaci a aplikaci neurčitého právního pojmu správně (bezchybně shledaly, že nebyla splněna žádná podmínka, která by vedla ke správnímu uvážení o povolení výjimky). Šlo přitom o závěr opírající se o dostatečně zjištěný skutkový stav.

[26] Žadatel o výjimku podle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny nemá právo na udělení této výjimky, má však právo na „řádný proces“, který (na rozdíl od samotného správního uvážení) může být předmětem soudního přezkumu.

[27] Námitka, podle které věc byla vyřízena paušálním způsobem s motivací žádosti o udělení výjimky nevyhovět, není důvodná. Ze správního spisu totiž vyplývá, jak ostatně popsal již krajský soud, že se správní orgány žádostmi stěžovatele řádně zabývaly a při rozhodování vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Protože žádná z podmínek, při jejichž splnění lze zvažovat povolení výjimky, splněna nebyla, nemohly správní orgány jinak, než výjimku stěžovateli nepovolit. Nejvyšší správní soud má na rozdíl od stěžovatele za zjevné, že přezkoumávaná rozhodnutí žalovaného stejně jako jim předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v rozsahu odpovídajícím zákonným požadavkům vysvětlují důvody, pro které skutkový stav ve správním řízení zjištěný nebyl dostatečným podkladem pro možnost stěžovatelem žádanou výjimku povolit. K paušálnímu či formalistickému odmítnutí stěžovatelovy žádosti nedošlo.

[28] Ani námitka nedostatečného dokazování není opodstatněná. Krajský soud nebyl důkazními návrhy stěžovatele vázán (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004-89). Úvaha o míře vlivu umístění obytného přívěsu na stěžovatelově pozemku na kulturní a historickou charakteristiku obce V., který měl být z navržených důkazů zjištěn, je věcí interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu. Postup krajského soudu, který pomocí provedení důkazu videonahrávkou ze dne 7. 6. 2014 ověřil, že úvahy správních orgánů nevybočily ze zákonných mezí, považuje Nejvyšší správní soud za adekvátní pro závěry učiněné krajským soudem o zákonnosti postupu správních orgánů i o nadbytečnosti provádění dalších důkazů.

[29] Nejvyšší správní soud shrnuje, že úkolem soudu ve správním soudnictví není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, nýbrž přezkoumat zákonnost napadeného správního rozhodnutí a řízení, jež jeho vydání předcházelo. Uvedený úkol soud splní, jestliže posoudí, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o interpretaci neurčitého právního pojmu, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.

Těmto požadavkům krajský soud v souzené věci dostál. Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud vzhledem k důvodům, o něž žalovaný i správní orgán prvního stupně opřeli svá rozhodnutí, poznamenává, že tímto rozsudkem ani předcházejícím rozsudkem krajského soudu není do budoucna vyloučeno novým rozhodnutím vydaným na základě jiného skutkového stavu žádanou výjimku stěžovateli udělit.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[31] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, nemají účastníci podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2017

Zdeněk Kühn
předseda senátu